

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214201753
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4214201753.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a členiek senátu JUDr. Viery Koscelanskej a JUDr. Eriky Madarászovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: Z. S., nar.XX.XX.XXXX bytom W. ul. W. XXXX/XX, o zaplatenie 1204,96 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno č.k. 6C/127/2014 - 221 zo dňa 11. októbra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Žalobou doručenou súdu dňa 31.01.2014 sa žalobca voči pôvodne žalovanej V. I. domáhal, aby ju súd zaviazal zaplatiť mu sumu 1204,96 euro spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1201,95 Euro za čas od 28.6.2013 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca Slovenská sporiteľňa a.s. uzatvorila dňa 22.8.2003 s V. I. ako dlžníčkou zmluvu o kontokorentnom úvere číslo XXXXXXXXXX/X/X, na základe ktorej poskytol jej finančné prostriedky. Výška úverového rámca bola 20 000 Sk s úrokovou sadzbou 10,85% (premenlivá). Dňa 3.6.2004 zmluvné strany podpísali Dodatok č. 1 k zmluve o kontokorentnom úvere, predmetom ktorého bolo zvýšenie úverového rámca na sumu 32 000 Sk. Predmetnú pohľadávku nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.6.2013 žalobca, pričom podľa prílohy č. 1 predstavoval celkový dlh sumu 1418,91 eura, z toho istina 1201,95 eura a úroky v sume 216,69 eura. Podaním zo dňa 20.12.2013 žalobca zaslal žalovanej pokus o zmier, v ktorom ju vyzval na zaplatenie dlžnej sumy. V konaní žalobca špecifikoval, že celková dlžná suma bola vo výške 1.418,91 eura a pozostáva z istiny vo výške 1.201,95 eura, z riadneho úroku vo výške 3,01 eura, z úroku z omeškania vo výške 213,68 eura a z ostatného príslušenstva vo výške 0,27 eura. Sumu 0,27 eura predstavujúcu ostatné príslušenstvo a sumu 213,68 eura predstavujúcu úrok z omeškania si žalobca v konaní neuplatnil. Žalovaná suma vo výške 1204,96 eura tak pozostáva z istiny vo výške 1.201,95 eura a z riadneho úroku vo výške 3,01 eura. V priebehu konania súd zistil, že žalovaná V. I. dňa 1.7.2015 zomrela. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 6C/127/2014- 85 zo dňa 11.10.2016 rozhodol, že pokračuje v konaní s právnou nástupkyňou (dedičkou) alebojej žalovanej - Z. S..

2. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom zo dňa 26.09.2017 č.k. 6C/127/2014 - 122 (v poradí prvým) tak, že žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie.

3. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 7Co/5/2018-151 zo dňa 31.01.2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení svojho

rozhodnutia odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď sa v odôvodnení svojho rozsudku nevysporiadal s tým, či žalobca uplatnenú pohľadávku nadobudol platným právnym úkonom postúpenia v nadväznosti na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

4. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. 497, 499, 502 ods. 1 Obchodného zákonníka § 2 písm. d), § 1 ods. 1, § 2 písm. a),b), § 3 ods. 1,2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1,2, § 53 ods. 1-4, § 524 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8, § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že žalobu žalobcu v dôsledku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie je treba zamietnuť.

4.2 Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom konania v tejto veci bol záväzok žalovaného, ktorý vznikol zo zmluvy o úvere uzatvorenej v zmysle § 497 až 507 Obchodného zákonníka, ktorá je však súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalovaného je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na právny názor nadriadeného súdu, dospel k záveru, že v danej veci je potrebné bez ohľadu na štádium konania prioritne sa zaoberať otázkou vecnej legitímácie strán sporu v tomto konaní. Dôvodil, že pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v tomto konaní, tak v zmysle zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, žalobcu v tomto konaní zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu v zmysle § 92 ods. 8 citovaného zákona, t.j. že spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a. s., ako veriteľ pohľadávky písomne vyzval žalovaného ako dlžníka na úhradu dlhu a tento bol napriek výzve v omeškaní s jeho splácaním nepretržite 90 kalendárnych dní, keďže splnenie tohto postupu je predpokladom postúpenia splatnej pohľadávky, resp. jej časti banky voči dlžníkovi na tretiu osobu. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní vyvodzoval zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 uzavretej medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a. s. Súd v tejto súvislosti dospel k záveru, že na prípady postúpenia pohľadávok bánk je potrebné okrem všeobecného ustanovenia § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka aplikovať ustanovenia lex specialis, t.j. ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., keďže zákon o bankách v prípade bankových úverov poskytuje dlžníkom zákonnú ochranu pred zhoršením ich situácie v záväzkovoprávnom vzťahu z titulu bankového úveru. Podľa názoru súdu úpravou § 92 ods. 8 (predtým 7) mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie by banku malo motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Uviedol, že nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

4.3 Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že ku dňu 27.06.2013 právny predchodca žalobcu (pokiaľ do dňa 27.06.2013 neukončil záväzkovoprávny vzťah s dlžníkom, ktorú skutočnosť žalobca ani netvrdil) mohol postúpiť na tretiu osobu len tú časť svojej pohľadávky, ktorá bola ku dňu 27.06.2013 už splatná a nie aj tú časť pohľadávky, u ktorej mala nastať splatnosť po postúpení pohľadávky. Ďalej súd uviedol, že súčasne žalobca v konaní nepreukázal, že by Slovenská sporiteľňa, a.s. doručila predchodkyňi žalovanej písomnú výzvu na splnenie omeškaného peňažného záväzku. Písomná výzva na splnenie je totižto jednou z podmienok platného postúpenia pohľadávky bankou. Výzva sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka, lebo ide o tzv. faktický úkon, ktorý je nevyhnutnou podmienkou ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky bankou v prípade, ak klient banky je napriek písomnej výzve banky nepretržite v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Nepredloženie tejto výzvy s doručenkou má za následok, že žalobca nepreukázal začatie plynutia lehoty trvania nepretržitého omeškania dlžníka banky dlhšie ako 90 kalendárnych dní ako predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky Slovenskej sporiteľne a.s. v prospech žalobcu. Keďže súd prvej inštancie postupom podľa § 295 CSP nemal preukázané súčasné splnenie oboch podmienok predpokladaných v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávok z 27.06.2013 v prospech žalobcu je neplatná s poukazom na §

41 Občianskeho zákonníka podľa § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.) v časti pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a.s. voči predchodkyni žalovanej zo Zmluvy o kontokorentnom úvere č. 0211513922/1/1 zo dňa 22.08.2003 v znení Dodatku č. 1 k zmluve o kontokorentnom úvere zo dňa 03.06.2004 a žalobca v súvislosti s uvedenou zmluvou nie je veriteľom žalovanej. Pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd žalobu v celom rozsahu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a 396 ods. 1 CSP, keď žalovaná bola tou stranou sporu, ktorá bola s ohľadom na výsledok konania v konaní plne úspešná. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

5.1 Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý žiadal rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie, resp. rozsudok zruší a vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázal na to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôraznil, že mali upravené dojednanie vzájomných práv a povinností zmluvnými stranami odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB, pričom poukázal na ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB, v rámci ktorého sa uvádza: „Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť.“ Žalobca v súvislosti s aplikáciou ust. § 92 ods. 8 ZoB na prejednávany prípad poukázal (opakovane poukazoval aj v konaní pred súdom prvej inštancie, s čím sa však súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku ničím nevysporiadal) na čl. 18 bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého: „Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené....“. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevylučuje odchylnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany (postupca a právnych predchodca žalovaného) si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v bode 18.14 Všeobecných obchodných podmienok. Na základe uvedeného žalobca zastal názor, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB. V tomto smere poukázal na rozhodnutia, uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017, sp. zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016, sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016, sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.08.2016. V tejto otázke žalobca zastal názor, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľné a navyše absolútne nerešpektujúce skutkový stav veci, kedy sa súd prvej inštancie jednoducho „odmietol“ zaoberať odchylným dojednaním práv a povinností zmluvných strán od ust. § 92 ods. 8 ZoB, ktoré zmluvným stranám dovoľujem samotný ZoB vo svojom ust. § 89 ods. 1.

5.2 Žalobca ďalej v odvolaní dôvodil, že v konaní bolo podľa jeho názoru preukázané, že postupca pred postúpením pohľadávky dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že v konaní tvrdil a tvrdí, že právny predchodca žalovaného bol v čase postúpenia pohľadávky napriek opakovaným výzvam na úhradu dlhu zo strany postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, a to, že právny predchodca žalovaného bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Vzhľadom na uvedené žalobca zastal názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Preukázanie splnenia podmienok podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB.

6. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil v otázke nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu. Rovnako správne vyhodnotil posudzovaný právny vzťah medzi stranami sporu ako vzťah spotrebiteľský a zároveň postupoval správne, keď sa zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda či žalobca je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinností, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru o absencii aktívnej legitímácie na strane žalobcu, keď síce žalobca predložil Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013, ale nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovanej ako dlžníkovi vyplývajúcej z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

9. K námietkam odvolateľa odvolací súd dodáva, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky, preto pokiaľ došlo k postúpeniu pohľadávky banky v rozpore s týmto ustanovením, je treba takýto právny úkon považovať za neplatný. Úpravou § 92 ods. 8 zákona o bankách mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorý vyhlási mimoriadnu splatnosť pohľadávky a pritom nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa prialo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok, konkrétne aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal, že banka pred postúpením pohľadávky žalovanú riadne písomne vyzvala na splnenie jej záväzku a táto napriek tomu zostala v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní a rovnako žalobca nepreukázal či došlo k postúpeniu len splatnej časti pohľadávky. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu o tom, že žalovaná v konaní nepoprela skutkové tvrdenia žalobcu, že bola v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, a preto ich mal súd považovať v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP za nesporné skutkové tvrdenia. Otázkou aktívnej či pasívnej legitímácie skúma súd v konaní bez ohľadu na to, či niektorá zo strán sporu túto vec namieta. Súd je preto povinný zistiť všetky okolnosti týkajúce sa preukázania vecnej legitímácie strán sporu. Navyše v danej veci ide o spotrebiteľský spor a v zmysle ust. § 295 CSP súd vykonáva aj dôkazy, ktoré spotrebiteľ ako slabšia strana v konaní nenavrhne.

10. Žalobca v odvolaní namietal nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie, keďže tento sa v odôvodnení vôbec nezaoberal argumentáciou žalobcu ohľadom odchýlného dojednania práv a povinností zmluvných strán od ust. § 92 ods. 8 ZoB, ktoré zmluvným stranám dovoľujem samotný ZoB vo svojom ust. § 89 ods. 1. Je nesporné, že súd prvej inštancie sa s týmto tvrdením žalobcu v rozhodnutí nevysporiadal, avšak keďže ide o otázku právneho posúdenia, ktorá v konečnom dôsledku nemá vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd sa k nej v rámci prieskumnej činnosti vyjadril. Odvolací súd sa nestotožňuje s posúdením žalobcu, že v predmetnej veci si zmluvné strany dohodli postúpenie pohľadávky, a to s poukazom na ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách, ktorý pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchýlne od ustanovení daného zákona, keďže ust. § 92 ods. 8 predmetného zákona nevylučuje odchýlnu úpravu vzájomných vzťahov. Ustanovenie § 89 ods. 1 prvej a tretej vety pred bodkočiarkou zákona o bankách v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, na ktoré žalobca vo vyjadrení v priebehu odvolacieho konania o. i. poukazoval, uvádza: „Banka a pobočka

zahraničnej banky pri vykonávaní bankových činností na území Slovenskej republiky uzatvárajú a vykonávajú obchody so svojimi klientmi na zmluvnom základe v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť.“ Odvolací súd na základe odkazu žalobcu na citované zákonné ustanovenie však poznamenáva, že tvrdenie žalobcu, že v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach (ďalej aj „VOP“) si zmluvné strany mohli dohodnúť postup pri postúpení pohľadávky na tretí subjekt podľa § 89 ods.1 zákona o bankách odchylné od toho, ako je upravený v § 92 ods. 8 tohto zákona, nie je správne. Podľa názoru odvolacieho súdu z povahy ust. § 92 ods. 2 vyplýva, že sa od jeho znenia nemožno odchyliť. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017, z ktorého vyplýva, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.). Zároveň dovolací súd v odôvodnení uvedeného rozhodnutia uvádza: „Tým, čo je ale z pohľadu správnosti úvah nižších súdov v prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu tým najdôležitejším, je to, že zadefinovanie v rámci bankového zákona podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, je z povahy veci úpravou, ktorej zmyslom (účelom) je to, že bez splnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie). Z pohľadu tolerovateľnosti správania sa subjektov nepochybne súkromnoprávneho vzťahu zmluvy o postúpení pohľadávky je preto rozhodujúce, že u jedného z týchto subjektov, a to u postupcu treba usudzovať na existenciu zákonnej povinnosti správať sa určitým spôsobom - neplatí tu, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá, ale je tu presný opak v podobe záujmu zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom.“

11. S poukazom na uvedené, odvolací súd je toho názoru, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nepripúšťa možnosť odchylné úpravy. Žalobca poukazoval na odchylné dojednanie v čl. 18.14 Všeobecných obchodných podmienok, v ktorom je uvedené: Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bež ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky.“ Žalobca na základe tohto ustanovenia vyvodzoval, že vo Všeobecných obchodných podmienkach si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienenú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Ani s týmto tvrdením sa odvolací súd nestotožnil, keďže nie je možné obísť zákonné podmienky postúpenia uvedené v § 92 ods. 8 zákona o bankách, navyše zmluvnou podmienkou uvedenou vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktorú nemožno považovať za individuálne dojednanie zmluvných strán.

12. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná nepriznal nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania, pretože jej v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli.

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).